

vens § 87, at vi vedtage disse Paragrapher, fordi det ikke stricte kunde siges, at Almeenvellet kræver de der omhandlede Jordafstaaelser. Det forekommer mig dog ganske klart, at naar en Stat vil søge at indføre et Princip, hvorved man vil forebygge, at Borgerne blive fattige, maa dette dog i høi Grad være til det almindelige Vel. Navnlig her i det foreliggende Lovudkast er der ikke saa meget Tale om at hjælpe de Fattige, — thi det høves der i den ældre Lovgivning Bestemmelser nok for, at vi skulle gjøre; men det gaaer navnlig ud paa at forebygge, at vi faae for mange Fattige. Hvis Expropriationen ikke kunde finde Sted i dette Tilfælde vare der mangfoldige andre Tilfælde, hvor dette maatte stride endnu langt mere imod Grundlovens Princip. Vi have nylig faaet en Lov om at expropriere til mindre Landeveie; men kan man om disse Veie sige, at de ere til det almene Vel? Nei, mine Herrer! Der er en saadan Dissents om, hvad de mindre Landeveie ere og hvad de ikke ere, at vi i Kjøbenhavns Amtsråd i lang Tid have nægtet at optage en Veie blandt de mindre Landeveie, fordi vi erkjendte, at dette ikke var til almeent Nytte; men vi have, efter en længere Correspondence med Rentekammeret, dog optaget den, fordi vi erkjendte, at dens Vedligeholdelse vilde bebyrde enkelte Communer uforholdsmæssigt mod hvad de andre Communer bidrage til Sogneveienes Vedligeholdelse; derfor optog man den, ikke fordi Almeenvellet krævede det; thi det var almindeligt erkjendt, at, der var liden Færdsel paa denne Veie. Der fremkomme derfor idelige Klager: „vi bidrage til en Veie, vi ingen Nytte have af, hvor vi aldrig komme“. Naar nu end ikke i et Amt, der er saameget befærdet som Kjøbenhavns, en Veie kan siges at være til hele Amtets Nytte, men kun til enkelte Beboeres, og det derhos erindres, at det ved Anlæggelsen af en Veie kan være et meget betydeligt Stykke Jord, en Mand kan blive nødt til at afstaae, for at Veien kan blive forfartet noget, ligesom at han

herved kan faae hele sin Jord deelt i 2 Stykker, saa tør det vist anses for afgjort, at en saadan Mand meget hellere vil erkjende, at det er til det Offentliges Vel, naar der forlanges afstaaet det samme Stykke Jord til derpaa at opføre 3—4 Huse, saameget mere, som dette Stykke da kan tages paa et affidesliggende Sted, saa at han ikke derved forvoldes saa stor Uleilighed, som ved Expropriationen til Landeveien. Det samme gjælder ogsaa med Hensyn til Kirkegaardene. Der skulle vi jo ogsaa afstaae Jord, og det kan man dog ikke kalde til det almene Vel, uden forsaavidt det er til det almene Vel, at Eigene komme ned under Jorden, at de ikke skulle forpæste Eggen, naar de ikke komme ned. Men det er dog virkelig en Pietetsfølelse, at man vil have, at ogsaa den Fattige skal hvile i Fred og Ro paa et helligt Sted, og altsaa, naar man finder det rigtigt at expropriere for at faae en passende Plads til Statens Borgere under Jorden, saa maa jeg ogsaa mene, at det er rigtigt at skaffe dem en passende Plads over Jorden. Forresten maa jeg ligeledes være enig med den ærede Landstingsmand for 6te Valgkreds, naar han siger, at denne Anordning er meget foranlediget ved den hele Fattiglovgivning, der vistnok høilig trænger til Reformer. Navnlig kunde der maaskee udfordres en længere Tid, s. Ex. 10 Aar, før end Vedkommende fik Forsørgelsesret; thi det er dog vist denne Bestemmelse om Erhvervelsen af Forsørgelsesret, der fremkalder den Lyst til at udjage Folk fra Communerne, der saa ofte findes Sted. Jeg troer, at naar denne Reform skete i vor Lovgivning, og Lovens 3—19—7 blev ophævet, vilde de to første her foreliggende Paragrapher mere og mere sjældent komme til Anvendelse. Jeg troer saaledes, at vi gjerne, uden at gjøre noget Brud paa de Principer, der træde frem i Grundloven, kunne votere, at de første Paragrapher i denne Forordning blive vedtagne som de staae.